

Arrest

nr. 234 451 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 18 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 22 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.05.2019 werd ingediend door:
(...)”*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.05.2019 gezinshereniging aan met haar zus, zijnde J.A.J. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1381870) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.02.2016 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Nederland op 28.06.2018
- verklaring dd. 09.07.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat zij in 2018 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon – de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene, noch sluiten deze gegevens uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien blijkt uit de beschikbare gegevens dat betrokkene sedert midden 2018 in Schengen verblijft; dit attest heeft dan ook enkel betrekking op de eerste maanden van 2018; er werden geen documenten voorgelegd met betrekking tot de voorgaande jaren.
- notariële akte dd. 07.11.2013 waarin de referentiepersoon toestemming geeft aan betrokkene om de voogdij uit te oefenen over haar dochter, zijnde J.C.S. (...) (RR xxx)
- ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon waarin ze verklaart dat ze ‘al enige jaren en tot op heden’ betrokkene op financieel en materieel gebied steunt: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze verklaring niet afdoende gestaafd wordt door het geheel van de beschikbare gegevens, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 31.07.2007, 07.12.2013, 16.12.2013, 20.12.2013, 22.01.2014, 17.05.2014, 31.07.2014, 22.12.2014, 11.04.2015, 22.05.2015, 24.07.2015, 09.04.2017, 27.09.2017 en 10.02.2018 (bedragen tussen €50 en €250): echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens noch dat deze sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de

referentiepersoon aan betrokkene, dan wel als een bijdrage van de referentiepersoon in de kosten voor het levensonderhoud van haar dochter, noch dat betrokkene op deze sommen aangewezen was op te voorzien in haar persoonlijke levensonderhoud.

- kwitanties uitgescheven door de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.01.2019, 02.02.2019, 02.03.2019, 04.04.2019, 01.05.2019, 02.06.2019, 01.07.2019 met de vermelding 'oppas': echter, deze gegevens hebben betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Suriname, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verzendbewijzen pakketten Suriname International Transport: echter, de gegevens van deze verzendbewijzen zijn onleesbaar, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging

- bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister dd. 31.12.2018 op naam van betrokkene

- bewijs goed gedrag en zeden Suriname dd. 02.01.2019 op naam van betrokkene

- bewijs van burgerlijke staat dd. 31.12.2018 op naam van betrokkene

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - juli 2019

- attest dd. 13.08.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Edegem; er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.09.2018 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.06.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient

tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de vordering tot schorsing

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting afstand te doen van de in het verzoekschrift vermelde vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Op 22.11.2019 kreeg verzoekster een weigering inzake haar verzoek tot het bekomen van een verblijf van meer dan 3 maanden. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

- *Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de unie*
- *Betrokkene vroeg op 24.05.2019 gezinshereniging aan met haar zus, zijnde J.A.J. (...), van Nederlandse nationaliteit*
- *Zij vroeg gezinshereniging aan op basis van artikel 4 7/1 van de vreemdelingenwet : de niet in artikel 40 bis § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de unie...*
- *Artikel 47/3 § 2 van de vreemdelingenwet stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de unie bewezen worden met elk passend middel.*
- *Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet werden volgende documenten voorgelegd:*

-reispaspoort Suriname

-verklaring 09.07.2019 vanwege Surinaamse belastingdienst dat zij in 2018 geen zuivere inkomsten heeft genoten in Suriname. Dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene noch sluiten deze gegevens uit dat betrokkene kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien blijkt uit de beschikbare gegevens dat betrokkene sedert midden 2018 in Schengen verblijft; dit attest heeft dan ook enkel betrekking op de eerste maanden van 2018, er werden geen documenten voorgelegd met betrekking tot de voorgaande jaren

-notariële akte d.d. 07.11.2013 waarin de referentiepersoon toestemming verleend aan betrokkene om de voogdij uit te oefenen over haar dochter

-ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon waarin ze verklaart al enige jaren en tot op heden betrokkene financieel en op materieel gebied steunt; echter gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet uitgesloten worden en de inhoud van deze verklaring niet afdoende gestaaft wordt door het geheel van de beschikbare gegevens, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van huidige aanvraag

-bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon (31.07.2007, 07.12.2013, 16.12.2013, 20.12.2013, 22.01.2014, 17.05.2014, 31.07.2014, 22.12.2014, 11.04.2015, 22.05.2015, 24.07.2015, 09.04.2017, 27.09.2017 en 10.02.2018 bedragen tussen de 50 en 250€); deze geldstortingen zijn echter te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens noch dat deze sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dan wel als een bijdrage van de referentiepersoon in de kosten voor het levensonderhoud van haar dochter, noch dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar persoonlijk levensonderhoud.

- Kwitanties uitgeschreven door de referentiepersoon aan betrokkene (02.01.2019, 02.02.2019, 02.03.2019, 04.04.2019, 01.05.2019, 02.06.2019, 01.07.2019) met vermelding oppas. Deze gegevens zijn volgens dienst vreemdelingenzaken niet relevant aangezien deze betrekking hebben op de periode na het vertrek van betrokkene uit Suriname.*
- Verzendbewijzen pakketten Suriname international transport ; de gegevens van deze pakketten zijn onleesbaar en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van huidige aanvraag*
- Bewijs van inschrijving in bevolkingsregister d.d. 31.12.2018*
- Bewijs goed gedrag en zeden Suriname*
- Bewijs van burgerlijke staat*
- Loonfiches op naam referentiepersoon januari/juli 2019*
- Attest 13.08.2019 geen financiële steun ocmw referentiepersoon*

De referentiepersoon verblijft sedert 05.09.2018 in België. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet af doende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.06.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkte te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. ...

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was....

Uit voorgaande is duidelijk dat dienst vreemdelingenzaken het verblijf van verzoekster weigert omdat zij niet voldoende heeft aangetoond dat zij voor haar komst naar België en in haar land van herkomst financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat er een gebrek aan bewijs van onvermogen voorligt en gebrek aan bewijs ten laste zijn referentiepersoon.

Dienst vreemdelingenzaken haalt in haar beslissing geen andere motieven aan zodat aan alle andere voorwaarden inzake gezinshereniging is voldaan, minstens kan hieromtrent geen betwisting bestaan.

De bestreden beslissing is een schending van de formele motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit omwille van het volgende.

2.1.

Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat dienst vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met het document van western union dat verzoekster neerlegde waaruit blijkt dat zij verrichtingen opvroeg over de periode 2012-2018 (stuk 2).

Hoewel verzoekster dit document wel bij haar aanvraag heeft gevoegd, wordt hieromtrent niets gemotiveerd.

Verzoekster heeft dan ook de indruk dat dienst vreemdelingenzaken bij haar beoordeling met dit document geen rekening heeft gehouden.

Uit de bestreden beslissing kan niet opgemaakt worden dat dienst vreemdelingenzaken hier rekening mee heeft gehouden.

Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Niet alleen de materiële motiveringsverplichting doch minstens de formele.

Dit is eveneens een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.

In tweede instantie is het niet ernstig van dienst vreemdelingenzaken te stellen dat bepaalde stukken of gegevens onleesbaar zijn en om die reden deze gegevens/documenten niet mee in overweging te nemen.

Dit is niet redelijk en niet zorgvuldig. Zeker en vast gelet op het feit dat dit documenten betreffen die een bewijs of minstens begin van bewijs vormen van het ten laste zijn van betrokkene.

Van dienst vreemdelingenzaken mag verwacht worden dat zij verzoekster hieromtrent in kennis stelt en haar uitnodigt om deze stukken of gegevens op een leesbare manier te bezorgen. Het is niet redelijk en zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken deze zomaar niet in overweging te nemen.

Voor de goede orde bezorgt verzoekster de originele stukken aan de raad.

Het betreffen gedateerde bewijzen van pakketten die door de referentiepersoon aan verzoekster werden overgemaakt. Dit op volgende data:

- 12.03.2018*
- 23.01.2018*
- 12.03.2018*
- 23.01.2018*

Op deze documenten werd aangekruist dat deze pakketten volgende goederen bevatten:

- Huishoudelijk goed/kleding*

Het betroffen pakketten met een inhoud van 60 liter.

Dat deze stukken uiteraard van belang zijn aangezien ze van de referentiepersoon geadresseerd werden naar verzoekster en dit in het jaar 2018. Bovendien blijkt hieruit materiële steun van de referentiepersoon aan verzoekster.

Verder voegt verzoekster nog een bijkomen stuk waaruit haar onvermogen blijkt (zie stuk 7 inventaris).

2.3.

De bestreden stelt het volgende:

"bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon (31.07.2007, 07.12.2013, 16.12.2013, 20.12.2013, 22.01.2014, 17.05.2014, 31.07.2014, 22.12.2014, 11.04.2015, 22.05.2015, 24.07.2015, 09.04.2017, 27.09.2017 en 10.02.2018 bedragen tussen de 50 en 250€); deze geldstorting is echter te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens noch dat deze sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dan wel als een bijdrage van de referentiepersoon in de kosten voor het levensonderhoud van haar dochter, noch dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar persoonlijk levensonderhoud.

Voor de goede orde voegt verzoekster de betalingsbewijzen (stuk 4) .

Zij legde betalingsbewijzen voor volgende periodes:

• 2007:

200€ op 31.07.2007

Totaal: 200€

• 2013:

Betalingsbewijs 07.12.2013: vermelding: family assistance 50€

Betalingsbewijs 20.12.2013: vermelding: family assistance 250€

Betalingsbewijs 16.12.2013: vermelding: family assistance 100€

Totaal: 400€

• 2014 :

100€: Betalingsbewijs 23.01.2014

100€: betalingsbewijs 22.01.2014: vermelding family assistance

150€: betalingsbewijs 17.05.2014 vermelding family assistance

200€: betalingsbewijs 26.06.2014

100€: betalingsbewijs 31.07.2014

200€: betalingsbewijs 22.12.2014

Totaal: 850€

• 2015:

100€: betalingsbewijs 11.04.2015 vermelding family assistance

150€: betalingsbewijs 22.05.2015 vermelding family assistance

200€: betalingsbewijs 24.07.2015 vermelding family assistance

150€: betalingsbewijs 26.05.2015

Totaal: 600€

• 2017:

200€ betalingsbewijs 09.04.2017

100€ betalingsbewijs 27.09.2017 met vermelding family assistance 7

Totaal: 300€

• 2018:

150€ betalingsbewijs 10.02.2018 met vermelding family assistance

De in het vet aangeduide betalingen werden door dienst vreemdelingenzaken niet in overweging genomen, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Dit vormt een schending van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster krijgt immers de indruk dat met deze betalingen geen rekening werd gehouden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Verder kan dienst vreemdelingenzaken in haar motivering niet worden gevolgd daar waar zij het volgende stelt: "Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens noch dat deze sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dan wel als een bijdrage van de referentiepersoon in de kosten voor het levensonderhoud van haar dochter, noch dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar persoonlijk levensonderhoud" .

De voorgelegde betalingsbewijzen zijn rechtstreekse transacties afkomstig van de referentiepersoon aan verzoekster.

Er zijn verscheidene betalingsbewijzen die uitdrukkelijk de vermelding bevatten "family assistance" (zie pagina 7).

Dat het dan ook niet ernstig is van dvz te stellen dat deze documenten niet aantonen dat deze dienen voor het onderhoud van verzoekster. Deze gelden werden aan verzoekster overgemaakt teneinde in haar onderhoud te voorzien.

Dit zijn uiteraard niet de enige transacties die werden gedaan ten aanzien van verzoekster. Er zijn er nog veel meer geweest doch deze werden opgevraagd bij western union (zie punt 2.1.). Verzoekster legde bij haar aanvraag bewijs voor dat deze werden opgevraagd. Ten onrechte hield dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee.

Dienst vreemdelingenzaken gaat te kort door de bocht door ervan uit te gaan dat de betalingen wel voor de dochter zullen geweest zijn. Dit blijkt uit niets en kan op geen enkele wijze gestaafd worden. Het betreffen enkel vermoedens. Bovendien is er een betalingsbewijs van 2007, ogenblik waarop de dochter nog niet in Suriname verbleef.

Verder dient benadrukt dat er niet alleen geldstortingten gedaan werden maar de referentiepersoon ook materieel bijdroeg in de vorm van overlevingspakketten (zie punt 2.2.).

Tot slot dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken een belangrijk aspect uit het oog verloren is. De levensstandaard in Suriname ligt veel lager dan in België.

Het minimumloon bedraagt er 170€/maand (stukken 5 en 6).

De bedragen die de referentiepersoon doorstuurde waren dan ook zeker voldoende voor verzoekster om in haar basisnoden te voorzien.

Hoe kan men het ten laste zijn beoordelen als men hier geen rekening mee houdt?

Hoe kan dvz de stortingten beoordelen als men zich niet bewust is van de levensstandaard van het land waar de persoon die afhankelijk is woonde.

Daargelaten het feit dat stortingten voorliggen van de jaren, 2007, 2013, 2014, 2015, 2017 en 2018. Nergens in de wet staat er dat de geldstortingten regelmatig dien te zijn en veelvuldig zouden dienen te gebeuren.

Dat de motivering van dvz kennelijk onredelijk is daar waar deze stelt: "deze geldstortingten zijn echter te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag. " Nergens stelt de wet dat de geldstortingten een regelmatig karakter dienen te hebben en veelvuldig dienen te gebeuren.

Bovendien is verzoekster van mening dat door de stortingten doorheen de jaren duidelijk is gebleken dat zij wel degelijk al jaren afhankelijk is van haar zus.

Er is geen wettelijke bewijsregeling voorhanden die bepaald wat ten laste zijn is.

Gelet op het voorgaande is verzoekster van oordeel dat dienst vreemdelingenzaken haar beslissing niet zorgvuldig werd genomen en kennelijk onredelijk is, minstens is zij in strijd met de motiveringsplichting.

2.4.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in haar beslissing:

"Kwitanties uitgeschreven door de referentiepersoon aan betrokkene (02.01.2019, 02.02.2019, 02.03.2019, 04.04.2019, 01.05.2019, 02.06.2019, 01.07.2019) met vermelding oppas. Deze gegevens zijn volgens dienst vreemdelingenzaken niet relevant aangezien deze betrekking hebben op de periode na het vertrek van betrokkene uit Suriname. "

Verzoekster kan uit het bovengaande alleen maar afleiden dat er geen betwisting is van dienst vreemdelingenzaken omtrent de afhankelijkheid van verzoekster hier in België doch enkel tijdens het verblijf van verzoekster in Suriname.

2.5.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij moet bewijzen in het land van herkomst ten laste te zijn van of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom uit deze stukken niet afdoende blijkt dat de

verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

3.5. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.6. De verzoekende partij betoogt in eerste instantie dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niets heeft gemotiveerd over het document van Western Union dat zij bij haar aanvraag voegde en waaruit blijkt dat zij verrichtingen opvroeg over de periode 2012-2018. Ten tweede meent zij dat het niet ernstig is van de verwerende partij te stellen dat bepaalde stukken of gegevens niet leesbaar zijn en om die reden deze gegevens/documenten niet mee in overweging te nemen, dat dit niet redelijk en zorgvuldig is, dat deze documenten een (begin van) bewijs kunnen vormen van het ten laste zijn, dat van de verwerende partij mag worden verwacht dat zij haar hieromtrent in kennis stelt en haar uitnodigt om deze stukken of gegevens op een leesbare manier te bezorgen. De verzoekende partij voegt de originele stukken aan het verzoekschrift en wijst erop dat het gedateerde bewijsen betreffen van pakketten die door de referentiepersoon aan haar werden overgemaakt op 23 januari 2018 en 12 maart 2018, dat op deze documenten werd aangekruist dat de pakketten huishoudelijk goed en kleding bevatten, dat het pakketten met 60 liter inhoud betrof. De verzoekende partij betoogt dat deze stukken van belang zijn aangezien ze van de referentiepersoon geadresseerd werden aan de verzoekende partij en dit in het jaar 2018, dat hieruit de materiële steun van de referentiepersoon aan de verzoekende partij blijkt. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat zij nog een bijkomend stuk voegt waaruit haar onvermogen blijkt. Betreffende het motief dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden, betoogt de verzoekende partij, in een derde onderdeel, dat bepaalde betalingen, meer bepaald de overschrijvingen van 23 januari 2014 voor 100 EUR, van 26 juni 2014 voor 200 EUR en van 26 mei 2015 voor 150 EUR, niet in overweging worden genomen, dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing. Voorts voert de verzoekende partij kritiek op het motief dat niet blijkt dat deze sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij dan wel als bijdrage van de referentiepersoon in de kosten van het levensonderhoud van haar dochter, noch dat de verzoekende partij op deze sommen was aangewezen om te voorzien in haar persoonlijk levensonderhoud. De verzoekende partij wijst erop dat de voorgelegde betalingsbewijzen rechtstreekse transacties zijn afkomstig van de referentiepersoon, dat er verscheidende bewijzen zijn die uitdrukkelijk de vermelding bevatten “*family assistance*”, dat het dan ook niet ernstig is te stellen dat deze documenten niet aantonen dat deze dienen voor het onderhoud van de verzoekende partij. De verzoekende partij stelt dat deze gelden haar werden overgemaakt teneinde in haar onderhoud te voorzien. Daarnaast wijst zij erop dat dit niet de enige transacties waren die gedaan werden ten aanzien van haar, dat er nog veel meer zijn geweest doch dat deze werden opgevraagd bij Western Union, dat zij bij haar aanvraag het bewijs voorlegde dat deze werden opgevraagd, dat de verwerende partij hier ten onrechte geen rekening mee hield. Zij meent dat de verwerende partij te kort door de bocht gaat door ervan uit te gaan dat de betalingen wel voor de dochter zullen geweest zijn, dat dit uit niets blijkt en op geen enkele wijze gestaafd wordt, dat het enkel vermoedens betreffen, dat er bovendien één betalingsbewijs is van 2007, ogenblik waarop de dochter nog niet in Suriname verbleef. Verder benadrukt de verzoekende partij dat niet alleen geldstortingen gedaan werden maar de referentiepersoon ook materieel bijdroeg in de vorm van overlevingspakketten. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een belangrijk element uit het oog is verloren, met name dat de levensstandaard in Suriname veel lager ligt dan in België, dat het minimumloon 170EUR/maand bedraagt, dat de bedragen die de referentiepersoon doorstuurde dan ook zeker voldoende waren voor de verzoekende partij om in haar basisnoden te voorzien. De verzoekende partij vraagt zich af hoe men het ten laste zijn kan beoordelen als men hiermee geen rekening houdt, als men zich niet bewust is van de levensstandaard van het land waar de afhankelijke persoon woonde. Daargelaten het feit dat stortingen voorliggen van de jaren 2007, 2013, 2014, 2015, 2017 en 2018, zo betoogt de verzoekende partij, staat nergens in de wet dat geldstortingen regelmatig dienen te zijn en veelvuldig zouden dienen te gebeuren. Zij meent dat uit de stortingen doorheen de jaren duidelijk is gebleken dat zij wel degelijk jaren afhankelijk is van haar zus. Zij wijst er nog op dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is die bepaalt wat ten laste zijn is. In een vierde onderdeel stelt de verzoekende partij tot slot nog dat uit de motieven betreffende de kwitanties met de vermelding oppas, alleen maar afgeleid kan worden dat er geen betwisting is van de verwerende partij omtrent de

afhankelijkheid van de verzoekende partij in België doch enkel tijdens het verblijf van de verzoekende partij in Suriname.

3.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niets heeft gemotiveerd over het document van Western Union dat zij bij haar aanvraag voegde en waaruit blijkt dat zij verrichtingen opvroeg over de periode 2012-2018, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins, en ziet de Raad niet in, waarom het de verwerende partij toekwam dit document mee in overweging te nemen en hierover te motiveren bij het beoordelen of de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Immers betreft het enkel een stuk waaruit blijkt dat bewijs van overschrijvingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij werd opgevraagd, doch geenszins een bewijsstuk op zich van overschrijvingen. Dat de in de bestreden beslissing vermelde overschrijvingen niet de enige transacties waren en dat er nog veel meer zijn geweest, kan aldus niet afgeleid worden uit het voorgestelde stuk waaruit blijkt dat de verzoekende partij bewijzen heeft opgevraagd.

3.8. De verzoekende partij kan voorts geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat het onredelijk en onzorgvuldig is van de verwerende partij te stellen dat bepaalde stukken of gegevens niet leesbaar zijn en om die reden deze gegevens/documenten niet mee in overweging te nemen, dat deze documenten een (begin van) bewijs kunnen vormen van het ten laste zijn. Immers is het voor de verwerende partij onmogelijk gegevens en documenten in overweging te nemen, wanneer zij de gegevens of de inhoud van deze documenten niet kan lezen.

Betreffende de verwachting van de verzoekende partij dat de verwerende partij haar hieromtrent in kennis stelt en haar uitnodigt om deze stukken of gegevens op een leesbare manier te bezorgen, wijst de Raad er vooreerst op dat het de aanvrager van een verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet leesbaar zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken dat de door haar voorgelegde informatie, documenten en bewijzen duidelijk en leesbaar zijn. De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde er toe gehouden was om bijkomende stukken op te vragen nu de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie bij de verzoekende partij zelf berust.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de verzoekende partij niet verhindert om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken.

3.9. Betreffende het voegen bij het verzoekschrift van de originele, leesbare stukken van de verzendbewijzen van de pakketten, waarvan aldus niet leesbare kopies voorlagen ter gelegenheid van de aanvraag – vaststelling die door de verzoekende partij niet wordt betwist – stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat “de

gegevens van deze verzendbewijzen (...) onleesbaar (zijn), en (...) dan ook niet mee in overweging (kunnen) genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging” en zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee aldus geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten, in die zin dat het nieuwe leesbare versies van de documenten betreft, niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Hetzelfde kan gesteld worden voor het stuk 7 in de inventaris, zijnde een attest van onvermogen, waarvan de verzoekende partij zelf stelt dat zij nog een *“bijkomend stuk”* voegt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat de verzoekende partij dit stuk reeds heeft voorgelegd aan het bestuur.

3.10. Betreffende het betoog dat bepaalde betalingen, meer bepaald de overschrijvingen van 23 januari 2014 voor 100 EUR, van 26 juni 2014 voor 200 EUR en van 26 mei 2015 voor 150 EUR, niet in overweging worden genomen, dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing, stelt de Raad vooreerst vast dat het ‘betalingsbewijs’ van 23 januari 2014 en van 26 mei 2015 in feite het ontvangstbewijs betreffen van de overschrijving waarvoor de verzoekende partij een betalingsbewijs had voorgelegd van 22 januari 2014 respectievelijk 22 mei 2015. Immers betreft het telkens enerzijds een betalingsbewijs van de betaling van de referentiepersoon aan de verzoekende partij en anderzijds een ontvangstbewijs van de ontvangst door de verzoekende partij, met hetzelfde *“money transfer control number”*. Er blijkt dus enkel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het betalingsbewijs van 26 juni 2014 ter waarde van 200 euro. De verzoekende partij maakt echter geenszins aannemelijk dat het bewijs van deze ene betaling in 2014, het motief dat de geldstorting te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden, onderuit haalt. Wat er ook van zij, de motieven dat de geldstorting te beperkt en te onregelmatig zijn, betreft een overtollig motief. Immers kan het motief dat *“(…) uit het geheel van de beschikbare gegevens (blijkt) noch dat deze sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, dan wel als een bijdrage van de referentiepersoon in de kosten voor het levensonderhoud van haar dochter, noch dat betrokkene op deze sommen aangewezen was op te voorzien in haar persoonlijke levensonderhoud.”* volstaan om de geldstorting door de referentiepersoon aan de verzoekende partij niet te aanvaarden als bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Om die reden is de kritiek van de verzoekende partij dat nergens in de wet staat dat geldstorting regelmatig dienen te zijn en veelvuldig zouden dienen te gebeuren, niet dienstig. Ten overvloede merkt de Raad hierbij op dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om bewijs te verwachten dat, indien de verzoekende partij ten laste valt van de referentiepersoon, op regelmatige basis bedragen worden overgemaakt die voldoende zijn om in het levensonderhoud van de verzoekende partij te voorzien.

Betreffende het schragende motief om de geldstorting niet te aanvaarden als bewijs voor het ten laste zijn in het herkomstland, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet betwist dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat zij op de geldstorting aangewezen was om te voorzien in haar persoonlijk levensonderhoud. Zij betwist immers niet dat de door haar voorgelegde *“verklaring dd. 09.07.2019 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat zij in 2018 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon – de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname”* niets zegt over eventuele eigendommen, noch uitsluit dat zij kon beschikken over andere bronnen van inkomsten en dat de verklaring op eer van de referentiepersoon waarin ze verklaart dat zij de verzoekende partij al enige jaren tot op heden op financieel en materieel gebied steunt, niet kan aanvaard worden gelet op het feit dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en de inhoud niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens.

Betreffende de stelling dat niet blijkt dat deze sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij dan wel als bijdrage van de referentiepersoon in de kosten van het levensonderhoud van haar dochter, betoogt de verzoekende partij dat de voorgelegde betalingsbewijzen rechtstreekse transacties zijn afkomstig van de referentiepersoon, doch wijst de Raad erop dat door de verwerende partij niet wordt betwist dat de voorgelegde

betalingsbewijzen rechtstreekse transacties zijn afkomstig van de referentiepersoon. De verwerende partij stelt wel dat niet blijkt dat de gelden bedoeld waren als financiële steun voor de verzoekende partij dan wel als bijdrage in de kosten van het levensonderhoud voor haar dochter. Uit het louter feit dat de bewijzen uitdrukkelijk "*family assistance*" vermelden, kan dit ook niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, afgeleid worden. Immers zijn zowel de verzoekende partij (zus) als het kind waarvoor de verzoekende partij zorg draagt (dochter) familie van de referentiepersoon. Door enkel te stellen dat deze gelden werden overgemaakt teneinde in haar onderhoud te voorzien, toont de verzoekende partij dit geenszins aan. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat niet blijkt dat deze sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij dan wel als bijdrage van de referentiepersoon in de kosten van het levensonderhoud van haar dochter. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, er niet van uitgegaan is dat de betalingen voor de dochter zijn geweest, doch enkel heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de overgeschreven sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij dan wel als bijdrage van de referentiepersoon in de kosten van het levensonderhoud van haar dochter. Het betoog van de verzoekende partij dat dit – het feit dat de betalingen voor de dochter waren – uit niets blijkt en op geen enkele wijze gestaafd wordt, dat het enkel vermoedens betreffen, is dan ook niet dienstig. Het loutere feit dat er één bewijs van overschrijving voorligt van in het jaar 2007, op een ogenblik waarop de dochter nog niet in Suriname verbleef, leidt niet tot de vaststelling dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat niet blijkt dat de overgeschreven sommen dienen beschouwd te worden als financiële steun vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij dan wel als bijdrage van de referentiepersoon in de kosten van het levensonderhoud van haar dochter. Er werd immers eveneens gemotiveerd dat de sommen te onregelmatig en beperkt zijn en dat voorts ook niet blijkt dat de verzoekende partij aangewezen was op deze om te voorzien in haar persoonlijk levensonderhoud. De verzoekende partij toont ook niet aan dat uit het enkele feit dat het bedrag in 2007 voor haar bestemd was kan afgeleid worden dat ook de andere bedragen tussen 2013 en 2018 voor haar persoonlijk bestemd waren en niet als bijdrage in het levensonderhoud van de dochter, noch dat de storting uit 2007 van 200 euro zou volstaan om het ten laste zijn aan te tonen.

Gelet op de vaststellingen in punten 3.8. en 3.9., kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het feit dat niet alleen geldstortingen werden gedaan maar dat de referentiepersoon ook materieel bijdroeg in de vorm van overlevingspakketten.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat doorheen de jaren duidelijk is gebleken dat zij wel degelijk jaren afhankelijk is van haar zus.

3.11. Waar de verzoekende partij tot slot betoogt dat de verwerende partij een belangrijk element uit het oog is verloren, met name dat de levensstandaard in Suriname veel lager ligt dan in België, dat het minimumloon 170 EUR/maand bedraagt, dat de bedragen die de referentiepersoon doorstuurde dan ook zeker voldoende waren voor de verzoekende partij om in haar basisnoden te voorzien, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat de door haar bewezen geldstortingen, inclusief de overschrijving van 26 juni 2014, geenszins neerkomen op of zelfs maar in de buurt komen van 2040 EUR/jaar, zodat zij geenszins aantoonde dat de overgeschreven bedragen voldoende waren om de verzoekende partij in haar basisnoden te voorzien, noch dat de verwerende partij, gelet op de levensstandaard van het herkomstland, onterecht heeft gesteld dat de overgeschreven sommen te beperkt waren om aanvaard te worden.

3.12. Tot slot wijst de Raad erop dat het feit dat er geen betwisting is van de verwerende partij omtrent de afhankelijkheid van de verzoekende partij in België, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Het niet aangetoond zijn van het in het herkomstland ten laste zijn van of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, volstaat om te oordelen dat de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wet gestelde voorwaarden en de verzoekende partij het verblijfsrecht te weigeren.

3.13. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde gegevens geen rekening heeft gehouden.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.14. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van de vordering tot schorsing wordt vastgesteld.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER